

NA SVETLI STRANI TEME

VI. KULTURNI TEDEN

NA SVETLI STRANI TEME

PESNIŠKA ZBIRKA 2004

Izdano v okviru
VI. Kulturnega tedna
Kluba študentov Dravinjske doline

V Slovenskih konjicah
8.februar.2004

Vsačo temo lahko premaga svetloba!

TRENUTEK SREČE

Po dolgem času
Sm spet trenutek našu
Da postanem resn
In napišem eno lepo pesm
Kot si opazila
Si me dobila
In moje srce osvojila
Brez stila
Sm kot angelj, ki je pozabil krila
Ko je kadil mamila
In pil ostala alkoholna poživila
Ker je življenje stresno
Ampak tole mislim resno
Res veliko mi pomeni
Da se punca z mano resno meni
Pove vse odkrito
Kar je v njenem srcu skrito
Zamiži
Ko lubčeka na nosek dobi
Se razveseli
Ko me vidi
Dej k meni pridi
Dej se mal nasmej
Mi kaj lepega povej
Grema naprej
Še na drugo stran
Po kateri sm znan
Nebi rad ostal sam
Zato pridi zraven mala
Neboš sama ostala
Saj boš hitro spoznala
Da je vedno gužva
Kjer se zbira naša družba

Pa sej še zdejele neboš verjela
Sam boš vedno mela
Kar boš hotela
Saj si pravo stvar zadela
Ko si mojo dušo vzela
Jo objela
In dojela
Da je nebi nikoli prizadela
Nikoli preklela
Ko si me ujela
Sm bil u trenutku sreče ujet
Tak filing bi rad mel še mnogo let
Saj si mi dala zalet
Da vs dan mislim nate
Sm zatrapan vate
Drugače tele pesmi nebi pisal zate!

KAJ PUNCA HOČE

Z roko grem skozi tvoje lase
Ti izgovarjaš moje ime
Kaj bo jutri z nama
Nihče neve
Ampak zdaj ni čas več za vprašanja
Sanje
Se spreminjajo v dejanja
Nocoj nebom več pil in kadil tistega sranja
Samo s tabo bom ležal
S tabo se smejal
S tabo se bom dol dal
S tabo bom zaspal
S tabo se bom zjutraj vstal
Ti lubčeka v slovo dal
In odšel
Nekam vstran
Nakam drugam
Se sprehajam čisto sam
Na srcu ni več ran
Ker sm bil tam
Kjer sm si želel
Bluzo ti odpel
Te zadel
Kamor si želega
Tako močno kot si ti hotela
Si spuščala glasove kot da bi trpela
Rada si ga imela
Se z njim igrala
Včasih z njim malo poklepetala
Samo da je zadeva stala
Tako ostala
In srečna je bila tvoja mala
Hvala
Da si mi spoznanje dala
Da zdaj vem

•
•
•

Kdaj punca hoče
Kdaj punca noče
Kdaj se njej zahoče
Kdaj ji postane vroče
Uuuu mogoče
Ona hoče
Ona noče
Ampak ko se njej zahoče
Meni zihhr postane vroče!

$$2+3=6$$

Ne razbijajte si glave in naj nikar vas ne skrbi,
da dva plus tri je šest v matematiki zares drži.
Lahko pa vam pokažem znanost, če vas mika,
da ta račun drži iz čist' preprostega vidika.
Za začetek bomo ta račun na glavo obrnili,
in vse številke v črke spremenili.
Pa naj bo dvojka a in trojka b,
potem vzemimo še šestico in označimo jo z c.
Sedaj enačbo a plus b je c imamo,
nadaljujemo tako, da b na drugo stran enačbe damo.
a je enako c minus b dobimo,
sedaj pa črki c in b nazaj v cifre spremenimo.
Če c je šest in b je tri odštejemo med sabo,
dobimo, da a je tri v uporabo.
Torej a je tri in tudi b,
sedaj nam preostane, da izrazimo še c.
In ker c je šest in prav tako je tri plus tri,
pomeni, da dva plus tri je šest drži!

NEKAJ, ČESAR ŠE SAM NE RAZUMEM!

Tole pesmi ni nič podobno
sploh pa nima zveze z poezijo,
in kar želim dokazat tukaj,
da ne gre za čist' zgrešeno teorijo.

Ludje na svetu počnejo čuda
to na televiziji vsak dan se kaže,
nemogoče si polizat lasten je komolec,
če kdo to zna, pa naj prosim mi dokaže.

In sedaj razlaga teorije,
ki omenjal sem jo mal' nazaj,
da osemdeset procentov bralcev pesmi
si poskušalo je polizati komolec do sedaj.

ŽENSKÉ? JA PA KAJ ŠE!

To ni običajna pesem, ampak gre za mojstrovino,
Mogoče bo čez nekaj let, zapisala se v zgodovino.
Kako začeti, kako končati, zmeraj je bilo vprašanje,
Oprostite prosim, če v tem je pomankljivo moje znanje.
Prešeren pisal je ob vinu, Cankar mami je težil za kavo,
Jaz pa pišem pesem, ne da s čimerkoli bi si razbijal glavo.
Pa pustimo zdaj začetek in posvetimo se temi,
Stvar je taka, da se govorilo bo o ženskah, pri katerih se pojavijo problemi.
Zato začnimo kar lepo po vrsti, da vedlo se bo kje je rep kje glava,
Tisto kar opazi se na ženski prvo, zagotovo je postava.
Potem obraz, lasje vse od oči pa tja do stila,
Res pa je, da vsak za te stvari, različna ma merila.
Ženske na začetku treba je razvajati redno, ne občasno,
O tem, kdo bo v hiši nosil hlače pa je itak vsem že jasno.
Kakšno žensko si izbral bo kdo, to čisto je njegov problem,
Vendar vam napačna ženska, lahko poruši vs' sistem.
Po dolgih letih skupnega življenja, pogost problem se rad pojavi,
In star nasvet za ta problem, da glavobol s seksom se odpravi.
Če odmislimo vse stare šege, in tisto primerjavo med princeso in med žabo,
Na koncu pridemo do sklepa, da ženske met sploh ni tak slabo.
Vendar ženske res so od hudiča, to vam naj bo v opozorilo,
A vedite, da za vsako stvar na svetu obstaja navodilo!

ME ČUTIŠ

Gradim svet v soju zvezd
čaroben in lep kakor Saturnov splet.

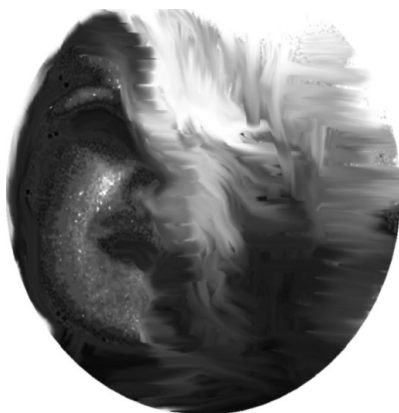
Gorim v soju luči, v plamenu strasti,
ki ugaša, se prižiga, neprestano beži.

Skrivnosti vesoljnih zvezd opazim v tvojih očeh
Neprestano gorijo, se iskrijo in padajo
te iskre... vidim tvoj nasme
Živim na temni strani lune,
drugačna, a srečna.
Čutim, da sorodna sva si.

Večni spomini srkajoče mladosti bleščijo se
Izginejo, a nikoli ne umrejo.
Kot utrinek vrnejo se in me zdramijo.
Pusti razum, sledi svojim korakom
sanjaš sanje, ki se zdijo nerealne
a... čutiš jih, ker preprosto živiš.

Pljunek v nebo, ki vrne se na zemljo,
ubije najlepše oči, ki nekaj pravile so mi.

Kujem sanje, skrite so v mojih očeh.
Živim zanje, odpri se in mogoče verjel boš vanje.

ČAS JE

6 zvezd v temi visi, odprejo svoj čar:
prebodejo me na čez črto
Čas je: že predolgo rolajo se po mojem vesolju
Skrajni čas, da zaspim!
če ne zaspim, umrem!

In se tik pred koncem zbudim!
Razmišljam o stvareh, odprle so mi svet
postajam kot smeh, ki se pretaka po jahačih nebes
Še vedno imam v glavi misli o ljudeh in včasih ne
razumem njihovih besed!
Vem, so krik, ki izbruhavajo kot lavin ples
Ljudje pač so različna vrata, drugačen svet
a sami sebi ves vesoljni planet!

**Nočno nebo
srkajoči dih
zvezde v oazi, razsute po travi
luna pod vodo
norost v moji glavi
čutim vse to
roka, ki se trese
dotik, ki me oplazi
gora, ki se premika, počasi se odmika
glasba, ki nabija, navidezno odpiha
besede, ki bolijo, a ne čutijo prezira
noč, ki me objame, zapije in ubije...
vse to neustavljivo mori in nepremično beži!**

NA DRUGO STRAN

Potujem skozi čas.
Potujem skozi zrak.
Iščem svoj najvišji jaz.
Pristanem na širni poljani.
Tavam izgubljena v puščavi.

Zaprem oči. Vidim stvari, kot v resnici so.
Neskončne.
Vrata zaznav očiščena so.
Ločijo svetova.
Ključ! Tam!
Ležijo zraven kačona.
Zgrabim jih, on zagrabi mene.
Stopim skozi vrata.
Postanem neskončni del.
Večna nesmrtnost.

KRIK ZVEZDE

nikoli nisi verjel da srce pozabi ime

kjerkoli ležal boš
zaprt od mrtvega očesa
v puščavi pod zvezdami
za oazo pod gorami
nikoli ne pozabi da niso bile sanje

pade čar stran od vsega zaman
v puščavi kjer nikogar ni
le ti le ona in
luna ki daleč v nikoli znano kam sveti

tvoj glas ki jo zbudi
še veš
tisto ime
tisto srce

sonce že zdavnaj umrlo je za oba

ker so besede nikoli izrečene
a vseeno čutile so se
ker so in
pesmi ostale večno bodo
sam sebi ko koplješ temo

kjerkoli ko globoko boš spal
krik zvezde ko pade čez vesolje
žarek ostal bo tam kjer živela je
ona do konca njenih sanj

Anamarija Korošec

REŠITEV

Obžalujem,
obžalujem ta dan!
Obžalujem, da sem se spet spolnila nate,
na tvojo podobo, na tvoje oči,....

Po licih zopet solze mi polzijo,
v duši me zopet bolečina skeli,
kako srce mi silno joče,
tega prikriti mi ni moči.

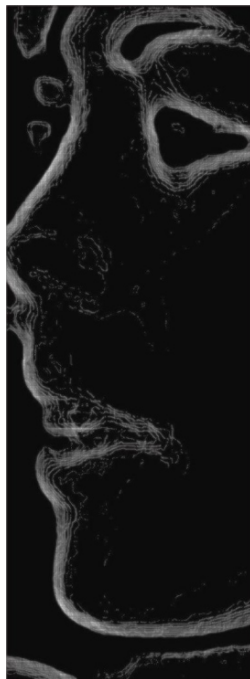
Premočno te ljubim,
zdaj spoznala sem jaz,
saj na vsakem koraku,
želim videti tvoj obraz.

Želim si,
da enkrat prisel bi tak dan,
kateri me rešil neznanskih bi ran,
rešil ljubezni in vseh mučnih sanj!

SLUTNJA

Še vedno se spominjam tistega dne,
ko midva spoznala sva se,
nisem vedela,
da bo tako hudo,
da bom tako zelo trpela.

A,
ko odšel si,
globoko v sebi sem slutila,
da nikoli,
res nikoli,
te ne bom pozabila!

Anamarija Korošec

TVOJ POGLED

Ko že mislim, da je vse končano,
ko se trdno odločim, da te bom nehala ljubiti,
ko naredim vse, da čimmanj mislim nate,
se spet prikažeš...

Tvoj pogled, tvoje telo,
zopet ti...
Zakaj?
Zakaj, je tako?

V meni se zopet prebudijo občutki,
občutki sreče, žalosti, trpljenja,
preplavijo me spomini,
ki me tako zelo vežejo nate.

Zakaj še vedno mislim nate,
čeprav vem,
da je že vse končano
in kmalu ne bo več niti tako.

Nekaj me tako zelo privlači,
a ne vem kaj?
Morda tvoj pogled, tvoje oči,
ne vem?

Tolikokrat sem te že poskušala pozabiti,
a mi nikoli ni uspelo,
mi bo zdaj?
Zdaj, ko vem,
da kmalu odideš in sabo vzameš vse kar me spominja nate.

Anamarija Korošec

⋮

Bom lažje pustila spomine za sabo
in te končno nehala ljubiti.
Bom takrat lahko prenehala misliti nate
in te preboleti.
Ne vem?

A vem,
ko bom trdno prepričana,
da tokrat uspelo mi je,
bom nekje zopet zagledala te!

OBČUTEK

Ko danes videla sem te,
me v srcu zbolelo je,
zdaj vem,
da to še vedno ljubezen je.

Želim si,
da ta trenutek večno trajal bi
in da bila bi brez skrbi,
saj le v tvoj obraz zrla bi.

Čprav sem te pogledala,
le za kratek trenutek,
se globoko v meni ,
rodil je poseben občutek.

Občutek veselja, sreče in sanj,
ki pravi mi,
da še vedno rada te imam!

Gregor Koprivnik

NIČ NOVEGA, A VSE NOVO JE POD SONCEM

Prej s Smrtjo, zdaj z Življenjem se spogledujem,
prej objokan, zdaj nasmejan ves svet si ogledujem.
Vse, česar se dotaknem, se v radost spremeni,
prej zdelo se je, da v tišini z mano vse trpi.
V srcu mir, v duši sreča mi vedno znova prekipeva,
kot da v rajju, čeprav na Zemlji sem, se mi dozdeva.
Prej reševal vse zapletene težave sem sveta,
zdaj pred mano vsaka posebej se predra.

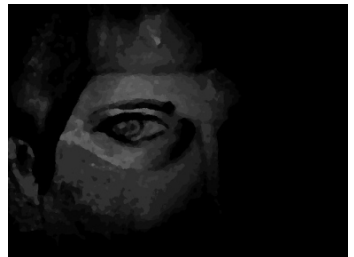
Vrnil sem k pristni, prvotni človekovi se harmoniji
in če tudi živim in sanjam sam v svoji fantaziji,
prosim, nikar nikoli nihče me naj ne budi,
ker srce še vedno živo se spomni, kako boli,
če svet je ves temačen, če ves si sam,
a rešitev zase in za ves svet imam:
preprost za srečo je plan Usodi vsi se in vse predamo
Ona naredi iz nas vse tisto, kar sami na žalost ne znamo!

OMEGA, KONEC, THE END

Tehtnica se dokončno je prevesila
na stran, kjer brezno v pekel preide,
kamor brodar Haron pote pride,
kjer Smrt me v roke bo dobila.

Tam, kjer sonca ni, ne luči,
kjer živi le še duša,
večni mir okuša
in Had nad njo b'di.

Ne bom zaprt,
svoboden,
pridi,
Smrt!

Gregor Koprivnik

KJE SI, SREČA?

Pridi pome, Sreča bela!
Pridi s svojo ostro koso,
odseči, kar je v meni še življenja,
hočem, da je konec tega trpljenja.

Preveč mrkih je mojih dni,
preveč je v meni ciljev nejasnih.
Še sam ne vem, česa si želim,
ne vem, po če sploh še hrepenim.

Ko vsaj vedel bi, kako se živi,
al' pa vsaj, kako umrje se.
Kako umrje se tako,
da drugim zame ne bo hudo?

Pa saj to sploh važno ni,
saj ni ga srca, ki zame bije,
ni ga bitja, ki me osrečuje,
je le družba, ki me omejuje.

Gregor Koprivnik

ŠOPEK KITIC ZA TINO

Tina, tebi tole pesem čem namenit,
da boš vedla, kak' sem vedno znal te cenit.
Ker tvoje lepo ime 'ma črke štiri,
čez tol'ko se stihov kitica ta širi.

Tvoj priimek, ime črk dvanajst imata
ona vsak'mu verzu dvanajst zlogov data.
Priimek nesojen za kitice je kriv:
Koprivnik šopek devet kitic je dobil.

Kako naj ti v zlogih stoosmih povem,
da izgubit' nikoli, draga, te ne smem?
In če morda Smrt pred tabo me dohiti,
le glej, da srce stihov teh ne izgubi.

Že od nekdam ti v mojem si življenju
in v vsakem vedno spremljaš me trpljenju.
Če tebe morda kdaj ob meni ni bilo,
godilo se je, revežu, mi res hudo.

Kot cveté cvéti v puščavi sem cvetel,
kadar ob tebi in s tabo bit' sem smel.
Ko ljubezni sladke od tebe sem dobil,
srečnejši kot najbolj srečno bitje sem bil.

Kakor cvetje najdišeče si dišala,
kadar objeme vroče si mi dajalá.
Ko si vroče, strastno ti me poljubila,
prišla v moje je telo neka sila.

Tista sila v oblast me je dobila,
zadnje sledi nesreče iz me izmila.
Dala mi moči, poguma je in sreče,
pozabil sem ob njej trenutke boleče.

Gregor Koprivnik

Ko na tleh ležal sem revež ves obupan,
v tvoje roke nežne bil sem zaupan -
od Gospoda, ki tebe angelčka pozna
in ve, da v tvoje roke lahko me da.

Saj ve, da varno, srečno moje je srce,
Če biti v objemu tvojem toplém sme.
Draga, res hvala za ljubezen vso
in stihl tile naj zahvalo ti dajo.

NAJ NEKDO MI TO POVE

Če bog je zakaj vsi prepiri?
Če boga ni zakaj zarad' njega nemiri?

Če bog je zakaj se lakota širi?
Če boga ni zakaj vsi teološki obziri?

Če bog je zakaj bolečina v duši?
Če boga ni zakaj ga prosimo ob suši?

Če bog je zakaj zanj gluha so naša ušesa?
Če boga ni zakaj ga prosimo za nebesa?

Če bog je zakaj vsi notranji vetrovi?
Če boga ni zakaj od pekla strahovi?

Če bog je, al' če njega ni ali res sploh kdo to ve?
Če bog je, al' če njega ni naj nekdo mi to pove!

STEKLO ODHAJANJA

Kaplja za kapljo pada
na hladno steklo.
Odprem oči.
Pogledam okrog.
Pod steklom sem jaz.
Ni me več.
Zadnjič gledam v svet.

Zrna mastne zemlje se vsipajo
na hladno steklo.
Hočem se premakniti,
a ne morem.
Pod steklom sem jaz.
Ni me več.
Zemlja prekriva mojo krsto.

Hladno steklo.
Pod steklom sem jaz.
Ni me več.

SONČNI ŽAMET

Polžasta zver počasi zavrta
z natančno odmerjenim utripom
v pluto srca mojega vrta
in tam ustali se z žametnim otipom.

Skrivoma tipa, nalahno išče
v sredici globokega rubina,
trdno privitega v mah zatočišča,
kjer tema je žlahtna vina črnina.

S pokom zaškripa dolgi spokoj,
stvor se sklesa iz voljnih gluhot,
usloči svoj hrbet, prične svoj dolg boj
in lahno premakne zamašek lepot.

Težko, pretežko je škrtanja jeklo
in dolga je pot neslišne gladine,
ko stiska prozornost trdna, kot steklo
in sila neznanska vse vleče v praznine.

Blizu je rob, kjer zdrami se plamen
in tisoč viharjev že hrupoma vstaja,
da dvigne vse kvišku, vse pene, ves kamen
da vznikne na plano, kar sonce oplaja.

POVEDAL BI

Nekoč si me vprašala, kaj čutim.
...pa nisem znal povedati;
čutil sem vse, povedati pa nisem znal nič.

Kot, da sem bil slepec
...ki mu ni mar krasota bohotnega vrta v spomladanskem cvetju
kot, da sem bil glušec
...ki je povsem top za čudovito petje zaljubljenega slavca
kot, da sem bil skopljenec
...ki ga ne vzburja prelest opojne device
in, kot da sem bil bedak
...ki se požvižga na vso modrost sveta.

Od takrat je svet postal kraj
ki se obnaša, kot da ni ničesar odveč
postal je brez reda nagrmadeno smetišč
ki ga nihče ne ureja.

In postal je otrok
ki se igra s pisanimi smetmi,
jih sestavlja v dih jemajoče lepe oblike
ki so tako prikladno povsem neuporabne.

Če bi me danes vprašala, kaj čutim,
ti tega ne bi povedal z besedami

ker zdaj
ko v vetru prihodnosti
plapolajo polkna preteklosti
in veter poje svojo tožečo pesem

se zdi svet okamenel
v razpoki časa,
kjer se nič ne začne in nične konča.

...ko bi me danes le lahko še vprašala
kaj čutim.

VSE IN NIČ

Vesoljni svet kakor koklopsi kitajski zid
brez roba je, brez kraja, kot da se nikjer ne neha
se širi in razteza, v brezdaljnost rase in se napihuje
od nekdanj že in kdo ve, koliko še časa.

Se zdi ogromen, nepopisan in bel zemljevid,
viseč z nevidne stene, nad katero ždi prozorna streha,
v neskončno tihi sobi, kjer ničesar ni in tam samuje
v osupljivoči usklajenosti oblike, barve, stasa.

Mi sredi njegadrobnosti sivo pego ujame vid
povsem osamljeno, kot sled drobcenega oreha
v belini praznega prostora - NAŠ PLANET - tam pluje
na svoji poti ob vznožju krog in krog Parnasa.

V tej sivi pegici spoznam neskončno majhno bit
povsem droban JAZ, mala črna točka, ki jo upeha
belo brezpotje, ki mu sivo pego obkrožuje;
moja zavest. Edino, kar poznam. Ta moja varna trasa.

Sem belemu odrekel se, ostane naj nekje tam MIT.
ob črni in neskončno mali točki, kjer ni greha
pa zdaj zagledal sem še eno, ki se približuje...
to TI si. Ves planet postaja najina zelena jasa.

Lilijana Slatinek

KER SEM ŽENSKA

Ne preseneti me
Tvoj zgrožen nasmeh
Za vsako najmanjšo sekundo.

Prenešem vse...
Še zadušeni zrak v sobi,
Kjer vpiješ

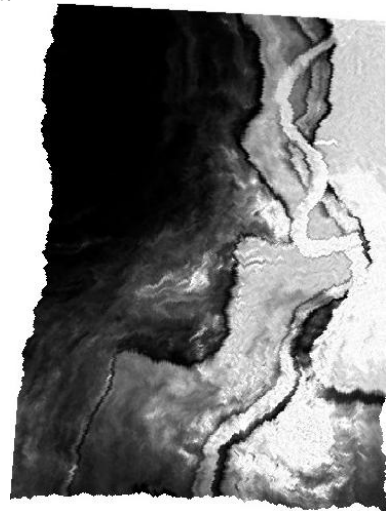
In umazano vodo,
S katero me zastrupljaš.
Jaz gledam na te stvari
S perspektive dveh oseb.

V meni sta dve duši,
Ti si le en sam.

Premagala bom norost
Od jutra do večera
In se ti ob poldnevu
Celo nasmehnila.

Ker te ljubim,
Tako malo, po malo,
Ampak te...

Ker to zmorem,
Brez napora,
... ker sem ženska.

Lilijana Slatinek

IZ MAŠČEVANJA

V norosti in veselju,
Za spomine,
Iz maščevanja,...
Še se bova ljubila,
Poljubljala bom tvoje telo,
Ležal boš na zeleni trati
In se smejal.
Jaz pa se bom spominjala
Vseh neprespanih noči
In trdnih odločitev.
Ko bodo marjetice zaprle svoje nosove
In bo svet prekrila noč,
Se bom vrnila,
Ne bo mi hudo,
Da sem se pregrešila
In, ko se zopet srečava,
Mladost se bo vrnila.

JUTRO

V zaspanih sencah
Te vidim,
Tvoj obraz,
Telo,
Ki žari ob jutranji svetlobi.
Pomanem si oči
In se zazrem v sanje,
Ki jih prebujava skupaj.
Ne premakneš se,
Prezgodaj je še.
Čakam na sončne žarke
V tvojih očeh,
Šele takrat se bom prebudila.
Zdaj pa bom samo zaprla oči
In za trenutek umrla.

Lilijana Slatinek

PRETEKLOST

Preteklost bi skrila v žep
In jo negovala
Kot dragocene kovance,
Ki žvenketajo ob koraku.
Dvignila bi jo v nebo
In zakričala,
Da bi večno živel.
Skrila bi jo pred vsemi,
In o njej molčala...
Pa prideš vsak dan ti
In me spomniš,
Na sedanjost,
Da se preteklost
Nikoli več ne bo vrnila.
In da sem naenkrat obtičala
Tukaj s teboj,
Morda za vedno.

MOJ ČOPIČ

Prelivam barve,
črke,
besede.
Prelivam bolečino na papir.

BUDNE SANJE

Brezno,
vase me požira globoko brezno.
Korenine me vežejo nase
in vlečejo v globino.
Nevzdržno silijo vame,
kar naprej in naprej.
Počutim se tako utesnjeno.
Z vsakim trenutkom bolj in bolj.
Dušim se.
Iščem svetlobo,
a je nikakor ne morem doseči.
Brez moči padem v sanje,
temne sanje,
iz katerih se ne morem zbuditi.

TRAČ

Lačen sem ljubezni,
še bolj sit ljudi.
Kar jez mrzlično hočem,
tistega na svetu ni.

Majda Rak

NEKDO, KI GA IMAŠ RAD

Nekdo, ki ga imaš rad,
ti lahko z enim samim pogledom
polepša svet.

Nekdo, ki ga imaš rad,
ti lahko z eno samo besedo
vrne nasmeh na obraz.

Nekdo, ki ga imaš rad,
ti lahko z enim samim dejanjem
zlomi srce.

SLIKANICA

Strah.

Pred mano se razprostirajo temna drevesa.

Med oblaki polna luna, črna luna.

Sovji skovik...še enkrat.

Nad mano poleti netopir.

Odhitim naprej.

Čutim sledoč korak.

Poslušam...poslušam znova.

Grem dalje, a zopet slišim šum.

Iz temne hoste steče zajec.

Srce mi skoraj zastane.

Tedaj pade na ramo roka,

težka roka.

Naposled se obrnem, s strahom,
in uzrem odrešilno očetovo postavo.

DeaD Girl

I.

Bojujem se proti kruti usodi,
Telo mi zavrača hrano,
Kri ne sprejema kisika,
Srce pa hoče svoj mir.

Upam na boljše čase,
Ki pa jih nikoli ne bo.
Spet se zapiram vase,
Sreča, kaj je že to?

Upam, da telo bo ogenj mi objel,
Da v morju potonil moj bo pepel.
Naj morje moja bo gomila
A nihče naj ne pozabi,
usoda me je zlomila.

II.

moj nasmeh je le krinka za žalost,
ki se skriva v mojem pogledu.
Tistega sija v očeh ni več,
Plamen v mojem srcu je ugasnil,
Moja duša se je izgubila.

Diham umazan zrak,
Živim življenje izmečka,
Ki bi ne smel obstajati.
Moja pljuča so onesnažena,
Srce mrtvo,
Kri črna.

Kaj sploh še počnem tukaj?
Kje je izhod?
Ali bi koga bolel moj odhod?
Mogoče pa je čas,
Da se poslovim,
Da iz sveta izstopim.
Mogoče pa...

Dead Girl

III.

v srcu spet ta pekoča bolečina,
v ustih okus dragega vina,
v glavi čuden nemir,
v roki britev, kdo mi bo kri preli!

Hočem izstopiti,
Ta svet vodi v prazno!
Zakaj morem na svetu biti?
Vse skupaj postaja neznosno.

Sem samo slepi potnik,
Ki ne ve kako naprej.

Kje je prava pot?
Zakaj mi nič ne gre od rok?
Zakaj obstajam?

IV.

Včeraj, danes, jutri

Včeraj sem ti poklonila srce,
Včeraj si me zavrnil z ne,
Včeraj uničil si moje sanje.

Zato danes mislim na jutri,
Danes me srce boli
In danes sva še zadnjič skupaj, le jaz in ti.

Da bom jutri lahko v miru odšla,
Da se bom od vseh poslovila,
In še zadnjič, Matej, le tebe sem ljubila.

IGRIŠČE

Če nas prej bilo je sedem
zdaj zagotovo nas je sedem

Če števila ne povejo nič
kar naredili smo, videl je samotni ptič
gnezdil je na veji smreke
rastel znami je do konca reke

Postajal mlad, mogoče neizkušen
posnemal nas, bil je ravnodušen!
Radi smo se meli
včasih pivo malo vina vzeli, to je vse kar smo želeli.

Vse pesmi smo poznali
nekaj drugim dokazovali
Bil nam dom je to igrišče
reka znakov, besedišče.

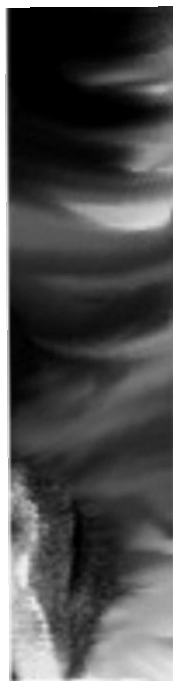
Spoznavali naravo in višine
pozimi hodili do graščine
ena rokavica bila je dovolj
da spiješ pivo in padeš dol.

Besede, roka ni omadeževala,
žoga pamet nam je dala
spori, prepriči včasih mogočni in prepričljivi
morali so biti tudi odpustljivi.

Vsak besedo lahko je mel
če le je hotel bit vesel.

Ženske ble so, skor za zmeraj
mele čare so velike,
podlegli včasih smo jim vsi
a na koncu zgubljali smo mi.

⋮

Več poti postala je cesta
tudi ptič odletel je z drevesa.
Igrišče dalo nam je v spomin
pamet, veselje in kar nekaj brazgotin.

ČAROVNIJA

Rana je smrtna
telo se ne odzove na tvoje misli
soba ti je tuja.

Od daleč čuješ peketanje konjev
konj je bel,
na konju jezdi vojak
vstopi v sobo, star je 25 let
pogleda ti v oči in preden sproži se strel iz
pištole
se nekaj pripeti.
Ozračje se naelektri
v glavi se nekaj zgodi
preden se ti življenje bliskovito odvrti pred očmi.

Je še čas za eno trezno misel,
ki je samo tvoja, nobeden je ne vidi,
niti sliši,
nobeden je ne išče,
ker nobeden ne ve,
da obstaja.

ČLOVEK IZ KOMETA

Kdor s soncem potuje,
ta svoje življenje ne obžaluje.
miren bo previhral viharje
in videval bo najlepše zarje.

Ta človek nima doma
nima niti želje,
da umrl bi za svoje veselje.

Živi kot zvezda,
ki nikoli ni imela svojega gnezda
če vidiš ga
prepoznal ga ne boš
saj močnejši je kot tisoč mož.

Ta človek sam živi
ljudje pustite ga, naj koprni
za tisti dan ko pomlad
in ljubezen prihrumela bo na
plan.
Prosim pustite mu ta dan
njegovih sanj

Polno mero sem dobil
hujše kot če bi zgubil
prek zvijače kot štiri kače
vsaka za sebe laže.

Včasih skrito in prikrito
kjer odpora ni veliko.
Zapomni in pozabi ne
kar mogoče ti si že.

Virgil Repič

⋮

Bolečina s časom umre
pri nekaterih zavre pri meni ne.

Učiti igro se je treba
včasih moraš biti zebra
včasih si črn ali pa bel
samo da ostaneš cel.

Včasih svetloba je prišla
zdaj je ni več, saj si odšla.

A srečen sem v temi
tam moj je dom
kjer vem, da tu ne nosim te v sebi.

RESNICA

Kaj je domovina, če se ne borim zanjo.
Kaj mi pomeni domovina,
če ne morem iti v gostilno in pet slovensko.
Če so se že drugi borili in umirali
za to kar jaz jemljem samoumevno,
bom tudi jaz padel
z svojo generacijo
z svojimi prijatelji, ki so mi najdražji na svetu.

Vež med nami je najmočnejša,
tudi v smrti bomo skupaj in bomo prišli nazaj,
kajti ni je moči na svetu, da bi nas zlomila.

Ni razdalje, da bi se zgubili,
šli bi tako daleč, da bi se dobili.

Nam gore niso več prepreka,
nam nič več ne more niti reka,
Ker smo kralji v usodo dani,
nam niti bog ne more stat ob strani.

Nikoli ne bomo odšli narazen,
smo kakor veter,
ki je vsepovsod in je na enem mestu.
Vsaka misel nas veže in poti so temne,
tedaj svetimo drug drugemu pot.

Če v boj bomo mi poslani,
z najboljšo potjo v smrt bomo peljani.
To kar pišem je pravica in vsakega prijatla mojga je resnica.

Jože Vidmar

PRVI NOVEMBER

Danes je
smrt
prižgala luči
veter je prinesel
na tisoče ljudi
vodenih
počasnih korakov.

Danes je
smrt
prižgala dan
stopam po parku
drevored
je na prečko
Počesan.

Danes bo svetloba
ugasnila noč.

Jože Vidmar

POT SKOZI NOČ

Mraz in tema
neke andske noči
neznane
indijanske oči
gledajo pločnik
izpod odeje
veter ziblje veje
tiho, tiho
sneg pobeli vrhove
poleti
leta potovanj
leta sanj
po hrbtiščih Zemlje
iz rok v usta
jemlje
nebo se dokončno
Stemni
zarja utone
za obrisi
zasneženih gora.

Jože Vidmar

SEM TO RES JAZ?

Moja duša je oblak
ki ga odpiha
veter
kadar možgani plešejo kolo
dogajajo se
orgije okoli nas
Oblak je deževen
oblak je siv
Moje telo je prazno
moj urin smrdi
smrdim jaz
in smrdimo vsi
Moja glava je
cesta
po njej lahko
vozi vsak
moje oči so okno...

Katja Dadič

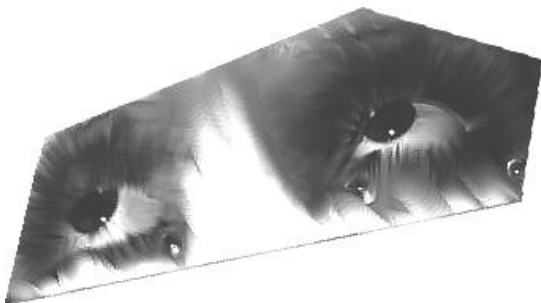
SVETOVI

Bila je to ljubezen,
burna peneča,
kakor so slapovi.
Bil je dotik, beseda ljubeča,
...a zdaj med nama so svetovi.

Bila je to ljubezen,
poljub, nasmeh, ena sama sreča.
Za naju dvigali so se gradovi
in divjala je nevihta bobneča,
...zdaj pa med nama so svetovi.

Bila je to ljubezen,
nedolžna, čista in goreča.
A začeli so se rušiti najini mostovi,
udarila je kakor strela z jasnega-nesreča,
...zdaj med nama so svetovi.

Življenje je postalo temna ječa,
odmaknili so se bregovi,
od ljubezni pa je ostala le ugasla sveča,
...zdaj med nama so svetovi.

Katja Dadič

ZA NAJU

Usoda nama je namenila isto pot v življenju,
korak je složen koraku, roka v roki počiva.
Druga drugi sva opora v trpljenju,
ko srce se para in teče solza, druga nad drugo bediva.

Verjetno je usoda poskrbela, da če trpiva
sva eno in ena je najina bolečina.
Beseda sledi besedi in dejanje se z dejanjem pokriva.
Trpko in grenko je spoznanje, objem, nasmeh...to je veličina.

Veličina je v nama...ne prihaja od drugod,
nosiva jo v srcu, duši, mislih in telesu.
Hitro se odvija to življenje, polno zarot,
ne še tako kmalu a prehitro naju bo čas odnesu`!

Tonja Jelen

HOČEM...

Dnevi, ki jih ni,
tako hitro so odšli...
Ni jih več.
Tistih sladkih, polnih hrepenenja...

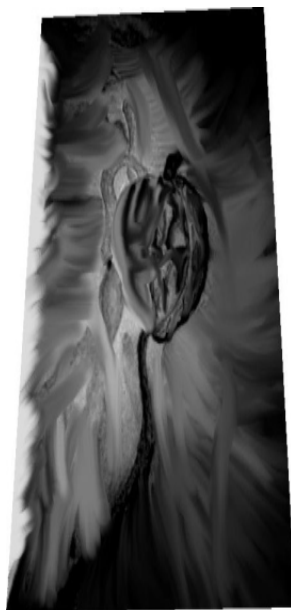
Zakaj si jih želim nazaj,
le zakaj je bilo lepo tedaj?
Le kaj me gnalo je naprej,
zakaj življenje se mi zdelo je brez mej?

Ne smem...
Ne smem več gledati nazaj,
misliti moram, kaj bo zdaj.
Kaj bo jutri.
A kaj ko gledanje na samo nase
nič dobrega ne prinese.
To ni nič.
Je le nabodalo,
in žal sodobno ogledalo.

Res, nočem »bit«
saj na ljudi ne naredi dober vtis.
Težko je tudi biti ideal,
ker to še sam Pitagora ne bi znal.

Kaj si res želim?
To, da se ob filmih topim
ali da na tekmah norim?

Želim si le biti jaz,
hočem obdržati svoj obraz,
pomiriti svoj notranji nemir
in ustvariti okoli sebe mir!

Tonja Jelen

USTAVITE VIHAR!

*OKROG NAS
SE OVIJA ČUDEN PAS.
LJUDJE DRUG ZA DRUGEGA
VEDNO MANJ ČASA IMAMO,
NAMESTO OBRAZA VESELEGA
TUROBNO IN ŽALOSTNO MIMO BEŽIMO.*

*KLJUB SONCU,
KI VEDNO BOLJ POGOSTO SIJE
SE V NAS NEVIHTA VIJE.
NAJPREJ ZAGLEDAMO SIVINO,
TISTO ČUDNO NEGATIVO,
KI V NAS OBARVA ČRNO OBORINO.*

*TO PA PELJE V PREPIRE,
V SAME OVIRE.
ZALETAVAMO SE V OVINKE
KOT V VEJE DROBNE LIČINKE.*

*LJUDJE, ZATO PA POIŠČIMO
POZITIVNO RUMENINO,
IN OVIJMO SE V SAMO TOPLINO!*

Pesmi so prispevali:

Aleš Sušak

Uroš Kašca

Jassy

Anamarija Korošec

Gregor Koprivnik

Urška Ulčar

Jure Kuster

Lilijana Slatinek

Majda Rak

DeaD Girl

Virgil Repič

Jože Vidmar

Katja Dadič

Tonja Jelen

Generalni pokrovitelj:

**študentski
servis
maribor**

E R A

FANCY MUSIC

BANEX

banka celje

triglav

KONKI d.o.o.

PUB BELI KONJ

VaŠ LOGO

ljubljska banka

LGO d.o.o.

PIKA
PLESNA ŠOLA

Priprava in oblikovanje: **Kristjan Ovčar**
Fotografija na naslovnici: **Arhiv MCDD**
Grafike: **Nika Dimc**
Tisk: **Tiskarna Petrič, Slov. Konjice**

Naklada: 500 izvodov

VI. KULTURNI TEDEN